

Η Αμυγδαλιά ήταν μια όμορφη κόρη και κατοικούσε σ' ένα μεγάλο πύργο. Η μητέρα της την είχε μονάκριβη , τη λάτρευε τόσο πολύ και δεν την άφηνε το χειμώνα να βγει έξω ούτε μια φορά, για να μην κρυώσει. Έτσι , η Αμυγδαλιά καθόταν τις χειμωνιάτικες μέρες πίσω από το τζάμι του παραθύρου της , μέσα στη ζεστασιά του δωματίου της και από εκεί έβλεπε ... τη βροχή να πέφτει , τον άνεμο να λυσομανάει και πολλές φορές να ξεριζώνει τα δέντρα , το χιόνι να στροβιλίζεται και να ντύνει κάτασπρη τη γη , τα σπουργίτια να ψάχνουν με κόπο να βρουν κάτι για να τσιμπήσουν.

Μια μέρα ο Βοριάς , ο πιο ψυχρός από τους ανέμους που φυσάνε στη γη, έτυχε να περάσει έξω από τον πύργο, είδε την Αμυγδαλιά πίσω από το παράθυρό της , τον θάμπωσε τόσο πολύ η ομορφιά της , την αγάπησε κι έβαλε σκοπό να την παντρευτεί. Αλλά...ποια κοπέλα θα δεχόταν να παντρευτεί τον άνεμο; Έτσι ο Βοριάς αποφάσισε να μεταμορφωθεί σε άνθρωπο. Είχε μαγική δύναμη και το κατάφερε πολύ εύκολα. Μεταμορφώθηκε λοιπόν σ' ένα ωραίο παλικάρι , σ' έναν ιππότη και μια μέρα στάθηκε έξω από το παράθυρο της Αμυγδαλιάς.

Η όμορφη κόρη θαμπώθηκε κι αυτή από την ομορφιά του παλικάριου και δεν άργησε να τον αγαπήσει. -Γιατί δεν ανοίγεις το παράθυρό σου να σε δω από κοντά; τη ρώτησε μια μέρα ο Βοριάς. -Δεν μπορώ , του απάντησε η Αμυγδαλιά. Όσο κρατάει ο χειμώνας η μητέρα μου δε μ' αφήνει να βγω από το δωμάτιό μου ούτε ν' ανοίξω το παράθυρό μου, γιατί είμαι τόσο ντελικάτη και θα κρυώσω. Θα πρέπει να περιμένεις να έρθει το καλοκαίρι. -Το καλοκαίρι δεν περνά από αυτά τα μέρη , της είπε ο Βοριάς. Να πεις στη μητέρα σου πως θέλω να σε παντρευτώ και τότε θα σ' αφήσει να βγεις από το δωμάτιό σου.

Μίλησε την ίδια εκείνη μέρα η Αμυγδαλιά στη μητέρα της για τον όμορφο νέο που είχε γνωρίσει και την παρακάλεσε να της επιτρέψει να τον παντρευτεί. -Μα...ποιος είναι αυτός ο νέος; τη ρώτησε η μητέρα της. Πώς να σε παντρέψω με έναν άγνωστο; Κι έπειτα...πώς θα μπορέσεις να βγεις έξω με αυτό το κρύο; Άφησε να ζεστάνει ο καιρός και τότε μπορείς να βγεις για να γνωρίσεις από κοντά το νέο που αγαπάς. -Να βγω έστω και για λίγο, την παρακάλεσε η Αμυγδαλιά. -Μην είσαι τόσο βιαστική κόρη μου, τη συμβούλεψε πάλι η μητέρα της. Υπάρχουν τόσοι και τόσοι νέοι που θα ήθελαν να σε παντρευτούν. Μη δίνεις και τόση εμπιστοσύνη σε αυτόν τον άγνωστο.

Η Αμυγδαλιά όμως δεν άκουσε τη συμβουλή της μητέρας της και μια μέρα που εκείνη έλειπε από τον πύργο , ντύθηκε στα λευκά , σα νύφη , άνοιξε την πόρτα κι έτρεξε να συναντήσει τον ιππότη της και να φύγει μαζί του... Ο Βοριάς την έσφιξε στην αγκαλιά του μα...ήταν τόσο παγωμένος και η Αμυγδαλιά ήταν τόσο άμαθη στο κρύο. Έτσι, δεν άργησε να παγώσει το σώμα της, να παγώσει η καρδιά της και να ξεψυχήσει...Δεν μπορούσε ποτέ να φανταστεί ότι ο νέος που αγαπούσε ήταν ο Βοριάς που παγώνει το καθετί στο πέρασμά του.

Ο θεός λυπήθηκε πολύ για το θάνατο της Αμυγδαλιάς και πάνω στον τάφο της έκανε ν' ανθίσει ένα δέντρο που πήρε τ' όνομά της. Από τότε, ακόμα και μέσα στο βαρύ χειμώνα , η αμυγδαλιά βιάζεται ν' ανθίσει. Τα λευκά της λουλούδια μοιάζουν με νυφικό πέπλο. Βιάζεται να συναντήσει τον αγαπημένο της Βοριά και να τον παντρευτεί. Κι εκείνος , παγώνει και μαραίνει χωρίς να το θέλει τα λουλούδια της...